

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Gałkowska

Ławnicy: Krzysztof Jedut, Stanisław Kędziora

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Rzepkowska

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r. w Puławach

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko Zespołowi Szkół Nr (...) w D.

o przywrócenie do pracy

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami procesu;

III. koszty sądowe w wysokości 986,70 zł (dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych 70/100) związane z wydaniem opinii sądowych przez biegłych psychiatrów przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 maja 2016r. powódka A. P. wniosła o przywrócenia jej do pracy w pozwanym Zespole Szkół Nr (...) w D. wraz wnioskiem o przywrócenie jej terminu do wniesienia odwołania od decyzji pracodawcy o wypowiedzeniu jej stosunku pracy do sądu. Załącznikiem do tego pozwu było oświadczenie woli powódki z dnia 10 kwietnia 2016r. skierowane do dyrekcji Zespołu Szkół Nr (...) w D. o uchyleniu się od zgody na przeniesienie jej w stan nieczynny od dnia 1 września 2012r.

W piśmie procesowym z dnia 24 września 2016r. pełnomocnik powódki wnosił o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę dokonanego powódce w dniu 29 maja 2012r. za bezskuteczne, względnie w razie jego rozwiązania z upływem okresu wypowiedzenia- przywrócenie powódki do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, z jednoczesnym uznaniem, że pozew został złożony w terminie.

Pozwany Zespół Szkół Nr (...) w D. na rozprawie w dniu 6 września 2016r. oświadczył, iż nie uznaje powództwa i wnosi o jego oddalenie, zaś w piśmie procesowym z dnia 4 listopada 2016r. podniósł o braku podstaw do przywracania powódce terminu do złożenia pozwu.

Na rozprawie w dniu 8 listopada 2016r. pełnomocnik powódki podtrzymywał żądanie przywrócenia powódki do pracy w pozwanym Zespole i przywrócenie jej terminu do złożenia odwołania do sądu od decyzji dyrektora pozwanego Zespołu o wypowiedzeniu jej stosunku pracy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. P. od dnia 1 września 1986r. podjęła pracę w pozwanym Zespole Szkół Nr (...) w D. jako nauczyciel nauczania początkowego (akta osobowe).

Powódka w 2008r. uzyskała stopień awansu zawodowego nauczyciela dyplomowanego (k.56, akta osobowe).

Od 1 września 2011r. powódce przydzielono klasę I i w dniu 5 października 2011r. ówczesny dyrektor pozwanego Zespołu (...) poinformował powódkę, że grupa rodziców uczniów z klasy, którą ona prowadzi, zgłosiła zarzuty wobec niej; następnie dyrektor w dniu 17 października 2011r. zwrócił się do L. Kuratora Oświaty z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec powódki (uzasadnienie wyroku wydanego w sprawie IVP 193/14).

Od dnia 17 października 2011r. do 29 czerwca 2012r. powódka nieprzerwanie przebywała na zwolnieniu lekarskim (bezsporne).

W okresie od stycznia 2012r. sprawa odpowiedzialności dyscyplinarnej powódki była przedmiotem prac Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie L. i w dniu 26 marca 2012r. Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Wojewodzie L. wydała orzeczenie uznające powódkę za winną tego, że w dniu 6 października 2011r. pozostawiła bez opieki P. K. przed gimnastyką korekcyjną, wykorzystywała dzieci i pozbawiała je swojej opieki poprzez posyłanie ich do sklepiku szkolnego po zakupy w okresie od września i pierwszej połowy października 2011r., przekazywała informacje dotyczące postępów w nauce i zachowania swoich uczniów osobom postronnym w okresie od września i pierwszej połowy października 2011r., czym uchybiła godności zawodu nauczyciela i obowiązkowi nauczyciela określonym w art. 6 Karty Nauczyciela i wymierzono jej karę nagany z ostrzeżeniem (k.42-46, akta osobowe).

W dniu 16 kwietnia 2012r. obrońca obwinionej odwołał się od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie L. do Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej (bezsporne).

W dniu 28 maja 2012r. ówczesny dyrektor pozwanego Zespołu W.J. podjął decyzję o złożeniu powódce oświadczenia woli o rozwiązaniu z nią stosunku pracy za wypowiedzeniem i sporządził na piśmie takie oświadczenie woli, doręczone powódce w dniu 29 maja 2012r, a w piśmie tym jako przyczynę swojej decyzji wskazał zmiany organizacyjne i zmiany planu nauczania uniemożliwiające dalsze zatrudnianie powódki w pełnym wymiarze, a jako podstawę prawną tej decyzji podał art. 20 ust 1 Karty Nauczyciela (akta osobowe).

W oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu powódce stosunku pracy podana została informacja, że w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma, przysługuje powódce prawo wniesienia odwołania do Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w P. (akta osobowe).

Powódka w dniu 24 czerwca 2012r. złożyła do dyrektora pozwanego Zespołu wniosek o przeniesienie jej w stan nieczynny i od dnia 1 września 2012r. została przeniesiona w stan nieczynny (k.51, akta osobowe).

W dniu 8 sierpnia 2012r. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej wydała orzeczenie dyscyplinarne, w którym uchyliła w całości orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie L. z dnia 26 marca 2012r. i wszczęte w stosunku do powódki postępowanie postanowiła umorzyć, a orzeczenie to stało się prawomocne z dniem jego wydania (k.46v-49v, akta osobowe).

Od 1 września 2012r. nastąpiła zmiana na stanowisku dyrektora pozwanego zespołu (bezsporne).

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się w dniu 28 lutego 2013r. na podstawie art. 20 ust1 pkt 2 Karty Nauczyciela (k.50-50v, akta osobowe).

W dniu 28 lutego 2013r. powódka sporządziła pismo do dyrektora pozwanego Zespołu z prośbą o przygotowanie dokumentów służących do przejścia na emeryturę (akta osobowe). Decyzją ZUS, od dnia 1 marca 2013r. powódka przeszła na emeryturę (bezsporne). W kolejnym piśmie z dnia 2 kwietnia 2013r. skierowanym do dyrektora pozwanego,

powódka wnosila o wypłacenie jej odprawy emerytalnej i dyrektor pozwanego przyznała powódce to świadczenie (akta osobowe).

W okresie od dnia 2 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2013r. i od 2 września 2013r. do 31 grudnia 2013r. powódka pracowała w ramach umów o pracę na 1/2 etatu jako wychowawca świetlicy w Zespole Szkół nr (...) w D., a od 2 stycznia 2014r. do 26 czerwca 2014r. na podstawie umowy zlecenia, dalej jako wychowawca świetlicy w Zespole (...) w D. (k.80).

Powódka, od 17 listopada 2011r. leczyła się w (...) w D., rozpoznano u niej najpierw zaburzenia lękowo- depresyjne mieszane, potem naprzemiennie: zaburzenia adaptacyjne, zaburzenia depresyjne nawracające, przewlekłe zaburzenia depresyjno- lękowe, uporczywe zaburzenia nastroju, a ostatnią wizytę w tej Poradni powódka odbyła w dniu 10 listopada 2016r. (oryginał dokumentacji medycznej- koperta k.82).

W pozwie z dnia 1 października 2014r. złożonym do tut. sądu w sprawie IVP 193/14 powódka A. P. wnosila o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Zespołu Szkół nr (...) w D. zadośćuczynienia w kwocie 45.000 zł za doznaną krzywdę spowodowaną stosowaniem wobec niej mobbingu i tut. sąd, wyrokiem z dnia 25 września 2015r. zasądził na rzecz powódki kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z mobbingiem (akta sprawy IVP 193/14, ksero wyroku k.28-37). W toku tej sprawy odbyło się 5 posiedzeń sądu i powódka brała udział w posiedzeniach sądu (akta sprawy IVP 193/14). Od wyroku sądu I instancji złożone zostało w dniu odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie i postępowanie w sprawie zakończyło się prawomocnie w dniu 20 stycznia 2016r. oddaleniem apelacji (akta sprawy IVP 193/14).

Powódka w roku szkolnym 2014-2015 uczestniczyła w zajęciach w ramach kursu kwalifikacyjnego z organizacji i zakresu zarządzania oświatą”, odbywając 210 godzin zajęć i uzyskała kwalifikacje z tego zakresu (k.61-61v).

Powódka w piśmie z dnia 10 kwietnia 2016r. złożyła wobec dyrekcji pozwanego Zespołu oświadczenie o uchyleniu się od zgody na stan nieczynny z dnia 1 września 2012r. wobec tego, że była pod presją i przymusem (k.4) Dyrektor pozwanego Zespołu w piśmie z dnia 26 kwietnia 2016r. odpowiedział, że nie istnieją żadne przesłanki aby uchylić się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli (k. 3-3v).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 264 § 1 kp w brzmieniu wówczas obowiązującym w zw. z art. w 91c ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (tekst jedn. Dz.U. 118/03 poz.1112 ze zm.), odwołanie od wypowiedzenia stosunku pracy wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia nauczycielowi pisma wypowiedzającego stosunek pracy.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że ówczesny dyrektor pozwanego Zespołu podjął w dniu 28 maja 2012r. decyzję o wypowiedzeniu powódce stosunku pracy i takie jednostronne oświadczenie woli zostało przez niego sformułowane na piśmie i wysłane powódce drogą pocztową, z którym to oświadczeniem woli powódka zapoznała się w dniu 29 maja 2012r. Zgodnie z art.61§1 kc w zw. z art. 300kp, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy do niej doszło w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią, a więc dzień 29 maja 2012r. był dniem, w którym powódka zapoznała się z treścią oświadczenia woli pracodawcy o wypowiedzeniu jej stosunku pracy. Powódka ten dokument na piśmie otrzymała do domu i od tego momentu swobodnie dysponowała tym dokumentem. Tym samym uznać należy, iż już od następnego dnia po otrzymaniu przez powódkę tego oświadczenia woli pracodawcy rozpoczął bieg termin przewidziany przez ustawodawcę do odwołania się do sądu przez pracownika od dokonanej wypowiedzenia. Pracodawca w piśmie wypowiedzającym powódce stosunek pracy zawarł stosowne pouczenie, określające w prawidłowy sposób zarówno termin do złożenia odwołania, jak też sąd właściwy do jego rozpoznania – Sąd Rejonowy Sąd Pracy w P.. Oczywiście jest zatem, iż powódka, w chwili otrzymania drogą pocztową egzemplarza wypowiedzenia dysponowała - miała taką możliwość - wiedzą nie tylko o przysługującym jej prawie

odwołania się od decyzji pracodawcy, terminie w jakim może to uczynić, jak i o sędzie, do którego odwołanie takie winno być wniesione.

Tymczasem powódka złożyła do tut. sądu pozew kwestionujący zasadność przedmiotowego wypowiedzenia stosunku pracy dopiero w dniu 19 maja 2016r., a więc po bardzo znacznym, bo trwającym prawie 4 lata, upływie terminu wskazanego w art. 264 § 1 kp.

Zgodnie z art. 265 kp, jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 264 kp, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu, przy czym wniosek o przywrócenie terminu powinien być wniesiony do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku takim należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu. Warunkiem pozytywnego rozstrzygnięcia o przywróceniu terminu jest bowiem jego uchybienie bez winy pracownika, przy czym oczywiste jest, iż w tym zakresie ciężar dowodzenia, zgodnie z art. 6 kc spoczywa na pracowniku. Innymi słowy, to pracownik musi wykazać, iż niedokonanie zawarowanej terminem czynności prawnej było wynikiem uchybień za które nie ponosi on winy, przy czym może to być zarówno postać winy umyślnej, jak i nieumyślnej, a skoro tak – to nawet opieszałość strony bądź jej lekkie niedbalstwo mogą być traktowane jako przejaw jej winy (np. wyrok SN z 10.1.2002 r. w sprawie I PKN 798/00). Brak winy pracownika w przekroczeniu terminów z art. 264 kp należy analizować w płaszczyźnie jego subiektywnej oceny stanu rzeczy, zwłaszcza z uwzględnieniem stopnia jego wykształcenia i posiadanej wiedzy prawniczej (np. wyrok SN z 21.2.2002 r. w sprawie I PKN 903/00) oraz doświadczenia życiowego, a także z uwzględnieniem obiektywnego miernika staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy, w sytuacji gdy przekroczenie uchybionego terminu jest niewielkie (np. wyrok SN z 9.3.2011 r. w sprawie II PK 225/10; wyrok SN z 12.1.2011 r. w sprawie II PK 186/10; wyrok SN z 2.4.2008 r. w sprawie II PK 274/07, wyrok SN z dnia 17 listopada 1998 r. w sprawie I PKN 440/98). Znaczące przekroczenie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę mogą usprawiedliwiać tylko szczególne okoliczności trwające przez cały czas opóźnienia (np. wyrok SN z 18.5.2010 r. w sprawie I PK 15/10; wyrok SN z 16.10.2008 r. w sprawie III PK 27/08). Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że za okoliczności wyłączające winę pracownika w uchybieniu terminu z art. 264 kp mogą zostać uznane: choroba (np. wyrok SN z 7.8.2002 r. w sprawie I PKN 480/01 oraz wyrok SN z 25.8.1998 r. w sprawie I PKN 270/98), wprowadzenie pracownika przez pracodawcę w błąd co do rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę (np. wyrok SN z 30.5.2001 r. w sprawie I PKN 415/00), podjęcie przez pracownika próby polubownego załatwienia sporu na drodze pozasądowej, choćby za pośrednictwem osób trzecich (wyrok SN z 13.5.1994 r. w sprawie I PRN 21/94).

Sąd rozpoznający wniosek powódki o przywrócenie jej terminu do wniesienia odwołania od przedmiotowej decyzji pracodawcy o wypowiedzeniu jej umowy o pracę podziela wskazane wyżej orzecznictwo Sądu Najwyższego i przenosząc je na realia przedmiotowej sprawy uznać należy, że - w ocenie sądu, nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające przywrócenie powódce uchybionego i to tak znacznie, terminu.

Powódka podnosiła zarówno w swoim wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności prawnej, złożonym lakonicznie wraz z pozwem, jak i w toku procesu, iż uchybiła ona temu terminowi, bo jej stan zdrowia, spowodowany działaniami ówczesnego dyrektora pozwanego Zespołu, noszącymi znamiona mobbingu - co potwierdza wyrok tut. sądu zasądzającego na jej rzecz zadośćuczynienie z tytułu stosowanego wobec niej mobbingu. Powódka podnosiła, że w związku z tymi działaniami leczyła się psychiatrycznie, była załamana i dopiero ok. rok przed wniesieniem niniejszego pozwu dowiedziała się, że może uchylić się od wyrażenia przez siebie zgody na przebywanie w stanie nieczynnym. W tym miejscu należy podnieść, iż okoliczność, że powódka – jak wynika z dokumentów, w dniu 24 czerwca 2012r. złożyła do dyrektora pozwanego Zespołu wniosek o przeniesienie jej w stan nieczynny, a potem w dniu 10 kwietnia 2016r. złożyła oświadczenie, że uchyła się od zgody na stan nieczynny, nie ma żadnego znaczenia w sprawie. Przeniesienie bowiem nauczyciela w stan nieczynny następuje – jak stanowi treść art. 20 ust 5c Karty Nauczyciela na wniosek nauczyciela, ale taki wniosek może być złożony po otrzymaniu przez danego nauczyciela oświadczenia woli dyrektora szkoły o rozwiązaniu z nim stosunku pracy za wypowiedzeniem na podstawie art. 20 ust 1 Karty Nauczyciela. Tak więc istotnym jest tylko okoliczność, że nauczyciel otrzymuje wypowiedzenie stosunku pracy i to jest okoliczność podlegająca ewentualnej kontroli sądu, bo ta decyzja stanowi o rozwiązaniu (wygaśnięciu) stosunku pracy. Natomiast

nauczyciel który otrzymał wypowiedzenie może tylko zdecydować, czy w wyniku tej decyzji pracodawcy, to ma wolę, aby stosunek pracy rozwiązał się z upływem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia i otrzymać jednorazową odprawę w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, czy też chce przez okres 6 miesięcy przebywać w stanie nieczynnym, otrzymując w tym czasie wynagrodzenie, a wówczas stosunek pracy wygaśnie z upływem tego okresu.

W ocenie sądu, wskazane przez powódkę okoliczności dotyczące jej stanu zdrowia nie mogą powodować uznania, że zaistniały szczególne okoliczności wskazujące na brak jej winy w nieterminowym wniesieniu przez nią pozwu po blisko 4 latach od momentu, gdy otrzymała ona przedmiotowe pismo pracodawcy i od kiedy się z nim zapoznała. Sąd dopuścił 2 opinie biegłych lekarzy psychiatrów, którzy mieli - po zbadaniu powódki i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz materiałem dowodowym zebrany w sprawie udzielić odpowiedzi na pytanie, czy stan zdrowia psychicznego powódki istniejący w okresie od października 2011r. do września 2016r. i przyjmowane przez nią leki, pozwalała na świadome i swobodne podjęcie przez nią decyzji w przedmiocie złożenia odwołania od sądu od decyzji pracodawcy o wypowiedzeniu jej stosunku pracy. Biegli lekarze psychiatrzy: M. M. (opinia na piśmie k.100-105) i K. M. (opinia na piśmie k.139-155) zgodnie stwierdzili w swoich opiniach, że stan psychiczny powódki pozwalał jej na świadome i swobodne podjęcie przez nią decyzji w przedmiocie złożenia odwołania od sądu od decyzji pracodawcy a leki, które jej zalecano, nie rzutowały na zdolność wyrażania przez nią woli. Sąd podzielił obie te opinie w całości, gdyż biegli sądowi M. M. i K. M. są długoletnimi biegłymi, ich opinie są rzetelne i fachowe, a biegli opiniując niezależnie od siebie, doszli do jednakowych wniosków.

Także i inne ustalone w sprawie okoliczności, takie jak fakt, że powódka sama w październiku 2014r. wytoczyła powództwo przeciwko pracodawcy w sprawie IVP 193/14 i brała w tym postępowaniu czynny udział, a następnie skorzystała ze swojego uprawnienia i zdecydowała się wnieść apelację od wyroku tut. sądu zasądzającego na jej rzecz kwotę zadośćuczynienia mniejszą niż żądała, świadczy o tym, że miała rozeznanie co do własnej sytuacji prawnej. Nadto powódka była aktywna, bo mimo tego, że leczyła się psychiatrycznie i przebywała od 1 marca 2013r. na emeryturze, to pracowała ona w okresie od dnia 2 kwietnia 2013r. do 26 czerwca 2014r. z przerwami wakacyjnymi jako wychowawca świetlicy w Zespole Szkół nr (...) w D., a ten fakt świadczy bezwzględnie o tym, że powódka choć niewątpliwie leczyła się psychiatrycznie, przyjmowała leki, to jednak jej stan zdrowia psychicznego pozwalał na pracę z dziećmi w świetlicy. Również i okoliczność że powódka w roku szkolnym 2014/2015 uczestniczyła w kursie, który przewidywał 210 godzin zajęć, świadczy niewątpliwie o tym, że wtedy powódka musiała samodzielnie poruszać się, podejmować decyzje i świadomie brać udział w zajęciach, skoro ten kurs ukończyła.

Zatem zdaniem sądu, wskazane przez powódkę okoliczności złożenia przez nią pozwu dopiero po blisko 4 latach od upływu terminu do jego złożenia, nie mogą stanowić podstawy przywrócenia jej terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia, bo nie zaistniały szczególne okoliczności wskazujące na brak winy powódki w nieterminowym wniesieniu przez niego pozwu do sądu.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (np. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 14 marca 1986 r. w sprawie III PZP 8/86), terminy z art. 264 k.p. są terminami prawa materialnego, a tym samym sąd oddala powództwo, jeżeli pozew został wniesiony po upływie terminów określonych w art. 264 k.p., których nie przywrócono.

Niezachowanie zaś przez pracownika terminu do zaskarżenia wypowiedzenia umowy o pracę wyłącza potrzebę rozważania zasadności i legalności przyczyn tego wypowiedzenia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2001 r., I PKN 693/00, OSNP 2003 Nr 22, poz. 539 oraz z dnia 23 czerwca 2005 r., II PK 287/04, Prawo Pracy 2006 nr 1, s. 33). Gdyby powódka wniosła odwołanie w terminie przypisanym, sąd badałby niewątpliwie sprawę merytorycznie tj. badałby rzeczywiste istnienie przyczyny podawanej w treści wypowiedzenia; natomiast obecnie sąd badał, czy tylko zaistniały okoliczności świadczące o tym, że powódka bez swojej winy wniosła odwołanie od tego wypowiedzenia z opóźnieniem. Jak już wyżej podniesiono, w ocenie sądu, takie okoliczności nie wystąpiły.

Reasumując, uznać należy, iż wobec wniesienia przez powódkę odwołania od dokonanego przez pracodawcę wypowiedzenia po kilkuletnim upływie terminu z art. 264 § 1 kp, przy braku przesłanek warunkujących możliwość przywrócenia uchybionego terminu, to roszczenie powódki o przywrócenie jej do pracy w pozwanym Zespole nie

wymagało dokonania analizy merytorycznej (wyrok SN z dnia 23 listopada 2001r. w sprawie I PKN 693/00), bo powództwo podlega oddaleniu wobec uchybienia terminowi do złożenia odwołania.

W tym stanie rzeczy i na podstawie art. 264 § 1 kp w zw. z art. 91c Karty Nauczyciela, sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach sąd orzekł w oparciu o art. 102 kpc, który to przepis stanowi, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może nie obciążać w ogóle strony przegrywającej kosztami procesu. Zdaniem sądu, taka sytuacja tu właśnie zaistniała. Sytuacja finansowa powódki wobec tego, że stosunek pracy łączący ją z pozwanym rozwiązał się, powódka przebywa na emeryturze, niewątpliwie pogorszyła się, a powódka decydując się na dochodzenie swoich praw na drodze sądowej, niewątpliwie była subiektywnie przekonana o zasadności swoich roszczeń, a w szczególności o zasadności wniosku o przywrócenie jej terminu do złożenia odwołania od decyzji pracodawcy o wypowiedzeniu jej stosunku pracy.

Przejęcie na rzecz Skarbu Państwa kosztów związanych z poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkami związanymi z przesłuchaniem świadków, opiniami biegłych sądowych, uzasadnia przepis art. 97 w zw. z art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 90/2010 oz. 594 ze zm.).